

VERS KÉT FILMRŐL

(A „TANÁCS” Moziban)

TISZAVIRÁG

(Magyar dokumentum-film)

... és amikor a százezernyi hím
félbrülten táncolt a víz fölött,
várt egy kibukó, égberöppendő
nőstényt, — mert az élet még másfél óra...

— Valami furcsa kín
szorított össze: Ez ilyen örök?
A Körutat láttam: sok lenge nő
libegett ilyen nász-találkozóra.

»Három évig a sárban és iszapban
és három óra fenn, a Nap tüzén...«

Majd negyven éve várok mozdulatlan,
Te voltál, akit eddig vártam én?

CSATORNA

(Lengyel háborús film)

A feleségem nem jön el velem.
»En átéltem a harcot Budapesten,
fejünk fölött széjjellőtték a házat.
Nekem elég volt ebből...« — mondja és
én megértem. Igaza van.

De mások is mondják: »Örülhetsz szerencsétlen,
hogy a háború poklái után
épségben hoztad magadat haza.

Hát nem volt elég még? Ilyeneket nézel?«

És én megnézem. S megnézek minden filmet,
miben a háború s az emberi vadság,
mint lápi virág, vörös szirmait
kibontja és az égre felpompázik.

»... Ezt ismerem« — suttogom — »ezt is vártam«
nyugtázom, amit régóta tudok.

»Hát erre is képes lehet az ember?«

— hördülök fel, ha meglep valami.

És én megnézek minden ilyen filmet,
hogy ne érhessen már meglepetés,
hogy az emberi gabszág, fürtelem
s az állati lét tudója legyek...
és hogy...

belém idegződjön az érzés
reflexként, mert más már úgy sem segít
ha eljön; — hogy hihessek mindig benne:
Még másfél óra, az ajtók kinyílnak
s kint süt a Nap majd,

s Béke, Béke van.«

JOBBÁGY KÁROLY